Pisarakirje

Helmikuu 2010

Siunattua vuotta 2010!

Kulunut vuosi oli Pisaralle merkkivuosi. Virallisesti olemme toimineet 10 vuotta, käytännössä muutamaa vuotta pitempään. Saimme havaita, että yhdistyksemme on elinvoimainen ja uusiutuva niin vanhojen uskollisten kuin uusien vireiden työntekijöiden käsissä. Lämmin kiitos kaikille toimintaamme tavalla tai toisella osallistuneille!

Viime vuonna toimintamme laajeni ja koki muitakin uudistuksia. Keväällä saimme toivottaa tervetulleeksi Tuula Tapanaisen johtaman Tampereen Idäntyön ryhmän, joka liittyi Pisaraan Espoon-Kouvolan ryhmänä. Toukokuussa äänitettiin Nummelan kirkossa Pisaran oma kaksikielinen cd, jolla laulavat sekä suomalaiset että venäläiset vankilamatkojen osanottajat. Samoihin aikoihin alettiin valmistella Pisaran kotisivua. Lisäksi tiedotteemme on kokenut muodonmuutoksen ja sen on suunniteltu ilmestyvän joka toinen kuukausi.

Syyskuussa vietettiin 10-vuotisjuhlia, joissa kuvin, sanoin ja sävelin muisteltiin yhteistä taivalta ja tavattiin ystäviä monienkin vuosien takaa. Juhlassa saimme hetkeksi pysähtyä, koota menneiden vuosien sisällön ja tuoda kiitoksemme Hänelle, joka on meitä johtanut ja varjellut kovassakin arkisessa aherruksessa. Vuosien varrella olemme toki kokeneet monia juhlahetkiä etenkin seistessämme vankilassa kuulijoiden edessä tarjoamassa elämän leipää. Muu onkin sitten sitkeää arkista aherrusta: lajittelua, myymistä, pussitusta, kantamista, kuljettamista, hankkimista, yhteydenottoa, kirjoittamista, matkustamista, kokkaamista ja odottelua. Sunnuntain 7.2. televisiojumalanpalveluksessa minua riemastuttivat arkkipiispan sanat koskien yhteisvastuukeräystä: ”Ole arkienkeli. Anna sisimmässäsi asuvan hyvän ohjata elämääsi”. Kristittyinä me tiedämme palvelevamme Herraamme nimenomaan vähimmissä veljissämme nälkäisissä, viluisissa, kodittomissa, vangituissa sekä niissä, jotka ovat ”eksyksissä kuin lampaat”. Kaikkia näitä olemme menneinä vuosina kohdanneet, etenkin vankiloissa mutta myös lastenkodeissa, katulapsi- ja narkomaanikeskuksissa, kaatopaikan pakolaisissa ja syrjäkylien vanhuksissa.

Tammikuun alkupuolella vankilakäynnit laitettiin Moskovasta tulleiden ohjeiden mukaan katkolle. Viimeisimpien tietojen mukaan on mahdollista anoa uudelleen lupia aikaisintaan huhtikuun lopulle. Hakemusmenettelyä ja valvontaa ollaan huomattavasti tiukentamassa. Rajoitukset koskevat ulkomaalaisia ryhmiä, ei venäläisiä. Vankiloissa käykin useita paikallisia ryhmiä, joukossa entisiä vankeja, jotka ovat antautuneet täysiaikaiseen hengelliseen työhön. Työn siirtyminen yhä enemmän venäläisten omiin käsiin on kaikin puolin suotavaa.

Tulevaisuudessa me suomalaiset joudumme ehkä yhä enemmän painottamaan muita käyntikohteita. Niistä ei kuitenkaan ole pulaa, sen saimme tammikuun matkalla mieluisasti kokea. Työmme Ylin Ohjaaja osoittakoon meille kenen arkeen Hän haluaa meidän tuovan sanoman tulevaisuudesta ja toivosta.

- Eeva Halme -

Slava Kapitonov Lebedevan poikavankilassa

Pisaran Vuosikokous

Tervetuloa Pisara ry:n vuosikokoukseen
lauantaina 13.3. klo 14:30
Nummelan seurakuntakeskukseen
Kappelitie 5, Nummela
- Kahvitarjoilu -

Käsiteltävät asiat

- Sääntömääräiset asiat
- Hallituksen jäsenmäärän muutos

Pisarakasvo Eeva

Kuka olet?

Olen **Eeva Halme** ja toimin yläasteen uskonnonopettajana vaikka olenkin ohittanut virallisen eläkeiän. Minulla on neljä lasta ja viisi lastenlasta.

Valmistuin aluksi fil. kandiksi ja kirjaston-hoitajaksi. Lasten ollessa pieniä pidin ensin hoitolapsia ja toimin sitten viitisen vuotta seurakunnan päiväkerhonohjaajana. Sitä ennen olin pyhäkoulunopettajana yhteensä 15 vuotta. Neljänkymmenen ohitettuani suoritin vielä uskonnonlehtorin aineopinnot ja auskultoin ja pääsin näin toteuttamaan pitkäaikaisen haaveeni olla edes jossakin määrin hengellisen työn tekijä.

Aktiiviseurakuntalaisena olin seurannut sivusta vähän haikaillenkin lähetystyötä. Yhtäkkiä 1990-luvun alussa rautaesirippu repesi ja lähetyskenttä avautui parin sadan kilometrin päähän!

Miten tulit mukaan vankilatyöhön?

Tyttäreni harrastuksen vuoksi oli mukana Kings Kids –ryhmän kesäaktioissa Venäjällä, ensimmäinen suuntautui Petroskoihin vuonna 1993. Tässä yhteydessä tutustuin klaukkalalaiseen opettajapariskuntaan, jonka ryhmän mukana kuljin Pietarin alueella esim. Hietamäen inkeriläisseurakunnassa ja Lomonosovin vammaisten lasten laitoksessa myös muina vuodenaikoina. Ajan mittaan kaipasin itselleni jotakin omaa työsarkaa, ja se avautui käydessäni Riihimäen tyrmäryhmän kanssa keväällä 1997 Arsenalnajan naisvankilassa ja Garjelovan miesvankilassa. Jostakin syystä koin työn omakseni, vaikken kilttinä pyhäkoulutyttönä kokenutkaan olevani paras mahdollinen vankilatyöntekijä. Tulkitsin asian niin, että Taivaallinen Isä oli joutunut turvautumaan viimeisiinkiin reserveihin.

Miten Pisara syntyi?

Kuljin ensin riihimäkeläisten kyydissä, sitten hankin oman pienoisbussin, johon löytyi aluksi tuttuja Kings Kids –vanhempia. Riihimäkeläisten asunnon jouduttua liian ahkeraan käyttöön perustimme syksyllä 1999 Pisara-yhdistyksen ja vuokrasimme oman asunnon. Alkuvuosina teimme matkoja 3-4 viikon välein.

Työ avasi aivan uuden rikkaan maailman. Alkuvuosina kävin monien muiden tavoin laajaa kirjeenvaihtoa vankien kanssa. Vapautuneille meillä oli pitkään tapana järjestää asunnossamme tapaamisilta jokaisen matkan yhteydessä. Jotkut ovat jopa käyneet perheineen Suomessa kesämökilläni samoin kuin useat tulkit, pietarilaiset uskovat ystävät ja vankilaviranomaiset.

Koen, että minun vahvuuteni jo nuoresta on ollut ryhtyä, käynnistää ja olla uskollinen siinä mitä teen. Vankilamatkoille Herra on ohjannut mukaan tarvittavat evankelistat ja muusikot. Keskeinen raamatunkohta on minulle aina ollut ”Te näitte minut nälkäisenä, koditonna, vankeudessa…”

Miltä työn jatko näyttää?

Edessäni näen suuria kysymysmerkkejä. Jo pitkään on aavisteltu, että Venäjän vankilatyön ovet ovat sulkeutumassa, ainakin työ on vaikeutunut. Pisarassa toimii paljon aktiivisia kristittyjä, jotka tietävät, että Herra johdattaa, kun kuljemme rukoillen. Jos yksi ovi sulkeutuu, Hän on voimallinen avaamaan uuden. Suuri ilo on lisäksi se, että pietarilaiset seurakunnat ovat yhä enemmän tarttuneet vankilatyön haasteeseen. Heidän joukossaan on myös useita entisiä vankeja. Jumalan sana ei tyhjänä palaja.

Pisarakasvo Tuula

Kuka olet?

Olen **Tuula Tapanainen**, 63-vuotias, juuri eläkkeelle jäänyt espoolainen. Minulla on yksi tytär ja lähes kaksi vuotta olen saanut olla pienen Annan mummi. Aivan lähipäivinä minusta tulee tuplamummi, jos kaikki käy hyvin.

Opiskelin aikoinaan kaupallista alaa ja olin liike-elämän erilaisissa tehtävissä. 80-luvun alkupuolella koin avioeron jälkimainingeissa uskoontulomurroksen. Tavallisesta siivosyntisestä olikin tullut Jeesuksen armoa tarvitseva… Tuolloin katselin kateellisena seurakuntien työntekijöitä, hehän saivat tehdä työtä Jumalalle kokopäiväisesti. Itse unelmoin siitä, että voisin olla jotenkin lähetystyössä mukana. Vaan eihän ekonomin ammatilla varmaan mitään ”oikeaa” työtä saisi. Jätin kaiken kuitenkin Jumalalle pyytäen: anna sitten rohkeutta tehdä päätös, kun tehtävä tulee. Ja niin eteen tuli huikea uravaihdos: Alkon rahoitus-päällikön tehtävistä Pipliaseuran talouspäälliköksi.

Nyt sain olla osa lähetystyötä ja käyttää oikean asian hyväksi kaikkia niitä kokemuksia, joita liike-elämässä olin saanut. Työjakso Pipliaseurassa kesti lähes 16 vuotta ja vielä koin johdatuksena siirron Kirkon Ulkomaanavun talousjohtajaksi, mistä sain jäädä eläkkeelle seitsemän vuoden työrupeaman jälkeen.

Nyt saan ihmetellä eläkkeellä olon autuutta. Saan hoitaa pientä Annaa, olla edelleen mukana Venäjän vankilatyössä, oman seurakunnan diakoniassa ja rukouspalvelussa ja monessa muussa.

Miten tulit mukaan vankilatyöhön?

Ensimmäiset Venäjän matkani tein Pipliaseurassa ollessani, kun Raamattuja vietiin 90-luvun taitteessa aluksi Suomesta käsin Petroskoihin ja sen lähikyliin. Inkeriläisten lämpö kosketti ja heiltä sain oppia paljon uskosta elämän arjessa. Nämä käynnit poikivat aikanaan oman seurakuntani vammaistyön Petroskoin alueelle.

Sisareni Paula oli miehensä Timpan kanssa mukana vankilatyössä Suomessa ja minusta se oli hienoa työtä, mutta totesin, että se ei sovi minulle. Kerran oman seurakunnan kansainvälisen diakonian kokouksessa minua kysyttiin vankilakäynnille Riihimäelle ja Hämeenlinnaan, kun diakoniapappi oli sairastunut. Vastasin myöntävästi, sillä koin, että minun tuli lähteä. Ja sillä matkalla jäin koukkuun! Paluumatkalla jo suunnittelin, miten voisin olla vapaaehtoisena tässä työssä. Ennen kuin tämä ehti toteutua, oli diakonissamme varannut minulle ja diakoniapapillemme matkan Riihimäen idäntyön mukana Pietarin vankiloihin, jotta näkisimme, miten meidän seurakuntamme voisi siinä auttaa. Ja sillä matkalla olen edelleen.

Aloitin matkat Riihimäen idäntyön mukana vuonna 1996, myös Paula ja Timppa tulivat mukaan. Osallistujien määrän kasvaessa muodostimme oman Tampereen seurakuntayhtymän alaisen ryhmän vuoden 1997 alussa, vetäjänä Merita Saajos Tampereelta. Aluksi teimme matkoja kuukausittain ja kävimme läpi kaikki Pietarin ja lähialueiden vankilat. Kohteina olivat myös katulasten työpisteet, vammaisten lasten internaattikoulu ja muut avustuskohteet. Myöhemmin käynnit keskittyivät niihin vankiloihin, joissa ei käynyt muita tai vain vähän vierailijoita, vakituiseksi kohteeksi jäi myös vammaisten lasten internaattikoulu.

Työtä on kannustanut vankien palaute: kiitos, kun tulette, kiitos, kun tuotte Jumalan sanaa! Itse koin jo alussa, että tehtäväni oli opettaa Raamattua. Vaan mikäs Raamatun opettaja minä ekonomi olen? Jos opetan väärin, se on suuri synti. Tähän alkuvaiheen kipuiluun Jumala vastasi sanallaan: Jos sokea taluttaa sokeaa, molemmat putoavat kuoppaan. Koin, että minun tuli mennä ja kertoa se, mitä olin itse oppinut.

Mukaan Pisaraan

Meritan jäätyä pois viime keväänä, tulimme mukaan Pisaran työhön Espoon – Kouvolan ryhmänä. Meillä oli ollut yhteistyötä jo asunnon kautta, nyt oli hyvä, että saatoimme yhdistää voimamme ja lähteä tekemään yhteistyötä samanhenkisten ystävien kanssa.

Miltä työn jatko näyttää?

Tällä hetkellä kipuilemme Pisarassa vankilatyön muuttuvien sääntöjen kanssa. On sellainen olo, että työ vaikeutuu koko ajan. On siis jälleen rukouksen paikka: Herra avaa ja Herra sulkee. Pyydetään Häntä ohjaamaan työn jatko.

Jos ihminen uskaltaa sanoa: tässä olen, ota ja käytä, niin sen jälkeen alkaa yleensä tapahtua. Herran huumorintajua on jo se, että olen mukana vankilatyössä. Eihän sitä vielä tiedä, mitä muita yllätyksiä Hänellä on varattuna.

Matkaraportti

Vihdin ryhmän matka Pietariin 22. - 24.1. 2010

Olimme varautuneet esittämään joulunäytelmän kahden erillisen ryhmän voimin kuudessa vankilassa. Viikkoa aikaisemmin saimme tiedon, ettei vankiloihin päästäisi. Liisa Lankinen järjesti meille pikaisesti uudet kohteet, mutta ryhmäjaosta jouduimme luopumaan. Näytelmästä tuli entistä edustavampi, kun esimerkiksi paimenia, tietäjiä ja enkeleitä oli enemman kuin vähimmäismäärä

Matkalla olivat Suomesta mukana Kaija Andstöm, Aarne Haikonen, Eeva Halme, Slava Kapitonov, Anne Keskinen, Raili ja Pekka Ketola, Marjaana Nissinen, Riitta Sinervo sekä Aira ja Sulo Ylänne. Pietarissa joukkoomme liittyivät Slava Aleksejev, Liisa Lankinen, Sergei Odnorob, Andrei Peshkov ja Eleonora Skrypina sekä myöhemmin mainittava nuori Pavel.

Matkaan lähdettiin jälleen Ketoloiden pihalta perjantaina iltapäivällä, pakkanen paukkui nurkissa -20 astetta. Pihalla pakattiin pikkubussia, kuski autteli auton pakkaamisessa, jotta saisimme mahdollisimman paljon kyytiin. Auto saatiin pakattua ääriään myöten täyteen niin tuliaisista kuin vaatelähetyksistä. Tilaa löytyi myös vielä eväille, joita olimme saaneet runsaasti mukaan. Koska meitä oli monta ihmistä, emme saaneet mahtumaan läheskään kaikkia kiloja, joita olisi ollut lupa viedä. Bussin kuljettajana oli vanha tuttu Gunnar, joka oli jo luotsanut matkojamme usein. Viimeisimmästä matkastani olikin jo kulunut vuosi ja silloinkin valmistauduimme myös Jouluevankeliumin esittämiseen. Mukaamme matkalle lähti Slava joka oli Suomessa vierailulla. Hän oli minulle uusi tuttavuus,

olin kuullut hänestä ja nyt oli mukava tutustua häneen paremmin matkan aikana. Matkamme taittui Vaalimaan rajalle saakka sangen joutuisasti Pisaralevyn ja Pekka Simojoen ruhkaisevien kappaleiden soidessa taustalla.

Tullissa voi kohdata monenlaisia ongelmia, mikään ei ole itsestäänselvyys. Venäjän puolen passitarkastus meni nopeasti ja kaikki näyttikin olevan hyvin, kunnes kuljettaja tuli ja kertoi, että automme joutuu tarkempaan syyniin ja joudumme kaikki menemään halliin, jossa tyhjennämme auton. Tullimiehet väittivät, että meillä on liikaa kuormaa, mutta itse tiesimme, että mukanamme olisi voinut olla lähes 100 kg enemmänkin. Teimme kuten pyydettiin, rukoilimme koko ajan, jotta saisimme kuorman vietyä perille, ettei sitä takavarikoitaisi. Tullimiesten toimintaa katsellessani eräät matkatoverit rauhoittelivat, jos näin käy niin se ei saa katkeroittaa mieltämme, vaan otamme sen Isän kädestä ja Hänellä on parempi suunnitelma tavaroille, ehkä tarve on suurempi jossakin, mihin me emme pääse. Kaikki hyvin ja pääsimme jatkamaan matkaa kaikkine tavaroinemme, kiitokset Taivaan Isälle !

Haasteita riitti edelleen. Pääsimme asunnolle n. klo 0.30 ja muutenkin kapea tie sinne oli kaventunut lumen myötä tosi kapeaksi, pakkasta oli n. 30 astetta. Slava opasti kuljettajaa kapeita kujia pitkin ja niin pääsimme onneksi asunnon edustalle asti.

Aamulla autoon päästyämme hiljennyimme sanan ääreen, siunasimme päivämme ja lauloimme. Tällä kertaa emme päässeet lainkaan vankiloihin, Moskovan yleinen kielto oli tullut voimaan pari päivää ennen lähtöamme.

Suuntasimme kohti kehitysvammalaitosta, johon on päästy hyvin harvoin. Siellä meitä odotti suuri ja hieno auditorio jossa saimme esittää ensimmäisen kerran joulunäytelmän. Aikaa harjoitteluun oli meille varattu vajaa tunti. Harjoitukset oli tunnetta täynnä, menimme ympäri lavaa ja yritimme löytää parhaat paikat, missä esitys näkyisi hyvin kaikille. Mitkä roolivaatteet kuuluu kenellekin, missä kunkin paikka olisi ja mihin sijoitetaan laulajat ja säestävätkö he kitaralla vai ei, otetaanko mikrofoni vai kuuluuko äänemme ilman, kuka mitenkin seisoo lavalla. Saimme kaiken jotenkuten läpikäytyä, kun ensimmäiset asukkaat saapuivat jo yleisöksi. Poistuimme takahuoneeseen, jossa hiljennyimme ja rukoilimme tilaisuuden puolesta, pyysimme Taivaan Isältä siunausta ensimmäiseen esityskertaamme.

Joulukuvaelma vuosien takaa

Esityksen jälkeen en voinut muuta kuin ihmetellä miten kaiken kaaoksen jälkeen saimme kasattua niin mahtavan esityksen, kaikki meni tosi hyvin ja jälleen kiitos Taivaan Isälle, joka kuuli huokauksemme ja johdatti meitä esityksessä. Yleisökin oli aivan upeata, he kuuntelivat kaikessa rauhassa esitystämme ja laulujamme sekä osallistuivat innokkaasti muutamaan kertaan laululeikkiin: ”Jeesuksen rakkaus on niin ihmeinen”. Kehitysvammaisille on hieno saavutus kun he kykenevät istumaan ja seuraamaan esitystä yli tunnin aivan rauhallisesti. Lopuksi jaoimme enkelikortit kaikille henkilökohtaisesti ja toivotimme heille siunausta. Jätimme heillekin monta säkillistä vaatetta.

Tämän jälkeen suuntasimme kulkumme miesten asunnolle ja nautimme heidän kanssaan lounaan. Siellä saimme tutustua Pavel-nimiseen nuoreen mieheen, joka lähtikin sitten myöhemmin kanssamme Narkomaanikotiin. Hän esitti meille sanoittamiaan lauluja ja säesti niitä kitarallaan, aivan upea esitys. Hän todisti myös oman elämänkulkunsa ja miten häntä oli johdatettu miesten asuntolaan ja onnistunut sitä kautta saamaan oman asunnon, mutta koki nyt miestenkodin omaksi seurakunnakseen.

Miesten asuntolaan oli juuri saapunut Eestistä eräs asukki, jolla ei ollut käytännössä katsoen mitään, henk.paperit oli hävinnyt kadulla ollessaan ja siksi häntä ei virallisesti ollut olemassakaan. Kädet olivat niin pahasti paleltuneet, että sormet oli pitänyt amputoida peukaloita lukuun ottamatta. Asiaa vaikeutti myös se, että hänen olisi pitänyt mennä Eestiin hakemaan uudet paperit. Hän ei voinut todistaa henkilöllisyyttään, jonka vuoksi ei sinne päässyt matkustamaan ja Pietarissa asiaa ei voitu tämän takia hoitaa. Hän pyysi, että hänen puolestansa rukoiltaisiin ja että asiat järjestyisivät. Liisa-tulkki sai sydämelleen asian hoitamisen Eestin puolella.

Narkomaanikoti oli seuraava kohde, se toimii kristillisellä arvopohjalla. Asukkaita siellä n 38 joista naisia n. kymmenkunta. He toimivat ilman kaupungin avusta pääosin lahjoituksin ja tukijoiden avustuksella. Päiväohjelma alkaa jo heillä klo 6 Raamatun lukemisella ja hiljentymisellä, jonka jälkeen aamiainen ja päivän työtoimintaan siirtyminen. Veimme heille tuliaisiksi vaatteita, lakanoita, peittoja ja tyynyjä ym. Eväistämme saimme antaa heille myös ruoka-avustuksen, jotka he ottivat kiitoksella vastaan. Tilaisuus pidettiin pienessä salissa, johon tuli melkein kaikki asukkaat. He kuuntelivat antaumuksella sanomaa jouluevankeliumista. Miesten asuntolasta mukaamme lähtenyt Pavel, joka nyt ensimmäistä kertaa pääsi mukaan evankelioimaan ja laulamaan, todisti ja lauloi sanoittamansa hengellisen laulun. Mukana oli myös Sergei Odnorob, joka lauloi, soitti ja todisti uskostaan. Saliin laskeutui valtava Pyhän Hengen läsnäolo ja tunnelma oli sanoin kuvaamaton. Tilaisuus oli koskettava ja jälleen oli ilo huomata asukkaista, miten he antautuivat kuuntelemaan ja tulivat kosketetuiksi esityksestä ja todistuksista. Venäjän kielellä lauletut laulut kitaralla säestettynä koen tosi siunaaviksi. Ilta oli antoisa kaikin puolin, saimme tutustua heidän taloonsa ja toimintaansa. Meille tarjottiin lopuksi itatee, jonka aikana oli tilaisuus keskusteluun talon työntekijän kanssa.

Narkomaanikotiin saapui vielä vieras, joka halusi tutustua kodin toimintaan. Hänellä oli halu perustaa Laatokan saareen vastaavanlainen koti ja oli jo pitkään rukoillut ja tuonut asiaa esille. Meidän suomalaisten kohtaaminen oli merkittävä myös, hän pyyteli kovasti anteeksi meiltä sitä, mitä venäläiset olivat tehneet suomalaisille sodassa.

Sunnuntaina pakkasta aamulla -27 ja oli kotiin lähdön aika, tarkoitus oli käydä vielä kahdessa lastenkodissa. Matkalla selvisi ettemme pääse kuin poikakotiin joten suunnitelmat hieman muuttuivat. Mukaamme matkan varrelta otimme Liisan, Eleonooran, Sergein ja Pavelin. Saavuttuamme poikakoulukotiin, jossa poikia yli 40 iältään 13 – 18 v saimme kuulla, että koulun vesiputket ovat jäätyneet eikä lämmitys toimi, joten pojista yli 25 on toimitettu kotiinsa siksi aikaa ja vain he, jotka eivät voineet lähteä tai kotia ei ollut, ovat paikalla.

Esityspaikaksi saimme ison liikuntasalin jossa tilaa oli vaikka koripalloa pelata. Saliin saapui n. 14 poikaa, jotkut kovin innokkaina, jotkut murkkuiän tuoman kovan pojan elkein, nätissä jonossa kylläkin kaikki. Silmiini pisti poikien musta vaatetus, joka sävyttivät nuorten poikien kalvakkaita kasvoja. Silmät uteliaina kuitenkin he seurasivat esitystämme hiljaa, innostuivat ja lämpenivät lopuksi jopa leikkimään kanssamme muutaman laululeikin, joita Sergei ja Pavel innostuneesti esittivät meidän kaikkien iloksi. Poikien silmät loistivat, kun jaoimme heille lopuksi suklaalevyn enkelikortin kera.

Valkeasaaren kirkossa Hiljan luona vierailimme viettäen Sulon synttäreitä ja saimme kuulla Hiljan terveiset mm. rajan yhdistävästä sillasta ja talvisodasta. Rukoilimme Hiljan pojan puolesta, joka oli saanut töitä, mutta työpaikka oli rankka ja Hilja oli kovin huolissaan pojastaan. Sinne saimme purettua loput kuormastamme.

Matka oli jälleen siunattu ja saimme vietyä paljon tavaraa ja evankeliumia kohteisiin. Miten se tuottaa satoa, vain Jumala tietää! Itselleni viikonlopun matkat Pietariin ovat olleet tärkeitä. Ryhmähenki on mahtava, ihmettelen miten kaiken”kaaoksen” jälkeen asunnollakin vallitsee rauha ja järjestys. Tuliaisetkin löytävät oikean vastaanottajan ja paikat, mihin on tarkoituskin mennä, avautuvat. On hienoa saada olla mukana Jumalan suurissa suunnitelmissa, saa itsekin rohkaisua omaan hengelliseen elämäänsä.

Siunaavin matkaterveisin, Kaija Andström

Matkaraportti

Espoon – Kouvolan ryhmän matka Pietariin
12. – 14.2.2010

Matkalla mukana Susanna Järvinen Espoosta, Marianne Jämsä, Paula ja Timo Granqvist Kouvolasta, kuljettajana Pekka Vauromaa Vihdistä. Tulkkeina mukana Hilma Gutzan ja Liisa Lankinen Pietarista.

Viemisinä meillä oli suklaakonvehtirasioita, joita olimme saaneet lahjoituksena porilaiselta ystävältämme. Samoin pehmoleluja Olarin koulun lelukeräyksestä ja jäljellä olevia Tapio Nousiaisen kirjoja ”Yksi ainoa elämä” venäjänkielisenä.

Tällä kertaa meillä oli erilainen matka johtuen Moskovasta tulleesta kiellosta päästä vankiloihin. Tullista pääsimme hienosti, ei juuri lainkaan odotusta. Viipurin ohitimme pysähtymättä ja kiirehdimme Pietariin sisäasiainministeriön vankeinhoito-osastolle. Vankiloihin pääsy on taas hankaloitunut. Johtaja Volkin yrittää saada uuden sopimuksen aikaan Moskovan kanssa. Huhtikuun matka on viimeinen Pisaran vanhalla sopimuksella. Uutena sääntönä on tulossa, että mukana vankiloihin tulisi mukaan virkailija ministeriöstä.

Ministeriön jälkeen kiiruhdimme asunnolle viemään matkatavaroitamme ja pian sen jälkeen kävimme kaupassa ostamassa tuliaisia ensimmäiseen kohteeseemme baptistiseurakuntaan. Se sijaitsi aika kaukana ja jouduimme melkoiseen perjantain ruuhkaan, joten myöhästyimme noin tunnin ja olimme perillä vasta klo 21.

Matkaraportti

Seurakunnassa meillä oli hyvin lämmin vastaanotto, pöytä katettu viimeisen päälle ja keitot keitetty. Ensin rukoilimme ja lauloimme. Marianne esitteli ryhmämme ja puhui. Myös Pekka käytti puheenvuoron. Seurakunnassa moni toimii Gideon veljissä, joka toiminta Venäjällä on kovin aktiivista, evankeliointikokousten järjestämistä ja he toimittavat myös Uusia testamentteja eri kohteisiin. Eräs nainen oli tullut 90-luvulla uskoon Kalevi Lehtisen Missio Leningradissa ja oli hyvin kiitollinen suomalaisille. Rukoilimme toistemme puolesta ja erosimme.

Seuraavana aamuna matkasimme vammaisten lasten koululle. Sen piha oli huonosti aurattu ja kovin luminen. Pekka juuttui jo kerran kinokseen, mutta paljon halukkaita lapsia tuli työntämään. Kaksi koiraa telmi poikien kanssa pihalla, heillä näytti olevan kovin hauskaa.

Koulun juhlasalissa oli innokkaita kuulijoita. Susanna kertoi lasten Raamatusta kertomuksen Joonasta kalan vatsassa ja Niinivessä. Lapset kuuntelivat kuin jännityskertomusta. Paula kokosi kertomuksen lopuksi siihen ajatukseen, miten Jumala näkee sydämen ja aidon nöyrtymisen. Hilma opetti venäjäksi lapsille laulun ”Ken on luonut sun ja mun”. Suurin pehmeä karvakorva annettiin pojalle, jolla oli lähin syntymäpäivä. Oli mukava katsella pojan iloa lahjastaan. Sitten lapset saivat tulla valitsemaan mieleisensä pehmolelun pöydältä. Lopuksi jaoimme kummilahjat. Jotkut kummilapset jäivät ilman lahjaa ja olivat surullisia. Kummit, muistakaa kummilapsianne! Kummiasioissa voi soittaa Susannalle puh. 0400-963489.

Pehmolelujen jakoa

Lähtiessämme kysyimme, mitä rehtori toivoisi koululle tuotavan. Hän pyysi vesi- ja sormivärejä, paperia, pingismailoja ja –palloja, suksia, sählymailoja ja –palloja. Vaatteista ei ole tällä kertaa tarvetta. Paulan monivuotinen kummityttö Masha on täyttänyt 18 vuotta, eli on jo aikuinen ja aikoo tulla kesällä Suomeen Paulan ja Timon luokse. Kun kysyin, mitä hän haluaa Suomessa nähdä, hän vastasi, että luontoa. Pietarissa sitä ei ole, on vain puistoja, kaupunkilaisten henkireikiä. Lupasimme, että sitä sinä kyllä tulet näkemään.

Tilaisuuden aikana meitä oli tullut tapaamaan entinen tulkkimme, ystävämme Bertta Bogatirova. Hänen poikansa, jonka kanssa Bertta asui, kuoli jokin aika sitten. Nyt hän asuu yhdessä kissansa kanssa, joka saa kohta poikasia. Bertta asuu maalla puisessa omakotitalossa, jota ympäröi muutama samanlainen talo. Hän oli laittanut meille salaatin, leipää ja kahvia, joita me nälkäisinä nautimme. Bertta näytti voivan ihan hyvin. Iältään hän on 84 vuotta. Apua hän saa seurakunnaltaan ja ystävältään Tamaralta.

Bertalta kiiruhdimme narkomaanikodille. Siellä on asukkaita 44, joista kokouksessa oli 12. Koti toimii samassa rakennuksessa kuin helluntaiseurakunta. Seurakunnasta tilaisuuteen oli myös tullut perheitä lapsineen. Lauloimme taas ensin ja rukoilimme.

Nuorempi pastori puhui rakastamisesta 1. Joh. kirjeen pohjalta. Puheenvuoroja käyttivät myös monet seurakuntalaiset ja esittivät myös lauluja. Pekka puhui siitä, että evankeliointi kuuluu kaikille, ei ainoastaan papeille. Paula puhui epäuskosta ja luottamisesta. Marianne puhui siitä, kuinka vaikea on joskus rakastaa, puhumme siitä paljon, mutta käytäntö on usein kysymysmerkki. Lopuksi joimme teetä ja seurustelimme… ja rapsutimme kodin kissaa. Pois lähtiessämme kysyimme, mitä heille voisi tuoda. Meille vastattiin, että heillä on kaikkea, mutta he tarvitsevat rukousta heidän puolestaan.

Sunnuntaiaamuna meillä oli tarkoitus mennä poikakodille, mutta kun seisoimme portin takana, meille sanottiin, että lapset ovat retkellä, vaikka tulostamme oli ilmoitettu ja kaiken piti olla kunnossa. Noh, päätimme lähteä sitten vapautuneiden vankien kotiin, kun ensin olimme soittaneet sinne. He aikaistivat jumalanpalvelustaan tulomme johdosta. Virkistyimme toistemme seurasta ja Jumalan läsnäolosta. Lopuksi rukoilimme toistemme puolesta. Koti sai loput suklaarasiat ja T. Nousiaisen kirjat.

Lähdimme kotimatkalle kiitollisina ystävällisyydestä ja vieraanvaraisuudesta, jota olimme saaneet kohdata ja kiitollisina siitä, että Jumala oli taas kerran varjellut meitä Pietarin hullunmyllyliikenteessä.

Seuraava matka on epävarma 26.-28.3., vankiloihin emme silloin pääse, kyseessä olisi taas matka vaihtoehtokohteisiin. Seuraavaa vankilamatkaa on anottu 16.-18.4. Päätöksen siitä saamme maaliskuun lopussa. Jätämme nämä rukouksiimme. Kiitos kaikille, jotka ovat muistaneet ryhmää rukouksin, tavara- tai rahalahjoituksin.

Ryhmän puolesta
- Paula Granqvist -

Sitoutumisesta

Tulin uskoon silmänraäpäyksessä, vaikuttavan kokemuksen kautta. Tuo kokemus oli sen verran voimakas, että niillä järjen rippeillä jotka vielä olivat tallella, päätin pitää tuosta kokemuksesta kynsin, hampain kiinni. Alkuun olin siis sitoutunut uskon kokemukseen, hieman vartuttuani uskossa halusin olla sitoutunut tuomasyhteisöön sekä uskon tuomiin siunauksiin.

Eräs lääkäriin sitoutunut

Minulla oli sairauksia. Yksi niistä oli kasvain vatsassa. Kasvaimen poistoleikkaukseen pääsin Meilahden sairaalaan Helsinkiin. Sairaalassa ollessani kohtasin huonetoverina miehen, joka oli rankan vuosikausia kestäneiden juomisten seurauksena menettänyt terveytensä ja haimaleikkauksesta toipilaana makasi nyt siis sairaalassa. Aloin viritellä miehen kanssa keskustelua omasta elämästäni ja siitä miten olin selvinnyt raittiuteen, miehen reaktio oli hyvin torjuva, hänen mielestään hänen alkoholiongelmansa oli pyyhitty pois. Hän kertoi sopineensa lääkärin kanssa että hän ei enää ikinä juo ja asiaa ei ole sen vuoksi enää syytä käsitellä.

Tuo mies tulee usein mieleeni. En ole häntä sen koommin tavannut, mutta jotenkin aavistan, että sopimusta juomattomuudesta olisi kannattanut hieroa mieluummin Kristuksen kanssa kuin lääkärin kanssa. Sillä Kristus haluaa meidän parastamme ja on sitoutunut meihin ja haluaa auttaa meitä päivin öin. Ja Kristus on suurempi kuin lääkäri hän on antanut lääkäreillekin lääkärin virat.

Palveleeko Kristus sinua

Nuorena uskovana yritin houkutella joitakin ihmisiä kirkkoon, minulle kirkko tarkoitti tuomasmessua Agricolan kirkossa Helsingissä. Kerran kerroin eräälle nuorelle naiselle, jolla oli vaikeuksia elämässään, käyväni kirkossa ja olevani uskossa.

Hämmästykseksenі tapasin hänen tuomasmessussa. Hän innostui, tuli toistekkin ja tuli vielä useita kertoja.

Kerran hän kysyi minulta: ”Auttaako tämä sinua?”, En ollut ajatellut asiaa siltä kantilta, ja minusta kysymys oli jotenkin outo, enkä osannut siihen silloin suoraan vastata. Vasta jälkeenpäin olen ymmärtänyt kysymyksen. Kysymys olisi voinut olla muotoiltu myös muotoon ”Palveleeko Kristus sinua?”. Tuo nainen oli yrittänyt valjastaa Kristusta omaksi palvelijakseen, ja kun hän siinä epäonnistui, hän päätti jättää koko uskonasian taakseen.

Kristukseen sitoutuminen

Sitoutuminen Kristukseen tarkoittaa sitä että olemme Hänen palveluksessaan, kerromme Hänen asiaansa, julistamme evankeliumia. Sitoutuminen Kristukseen mahdollistaa myös kestävän sitoutumisen hengelliseen työhön.

Sanomamme on ylösnoussut Jeesus Kristus ja siinä ylösnousemuksessa oleva pelastus, iankaikkinen elämä. Sanomamme ei ole siunaukset eivätkä ihmeparantumiset, vaan, Golgatalla tapahtunut sovitus, jossa Jumala, Poikansa ristinkuoleman kautta sovitti meidät Itsensä kanssa.

Raamatussa sanotaan: ”Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä pelastut” Tuohon sanaan voimme luottaa. Uskomalla Kristukseen olemme vanhurskautetut.

Koettelemuksissa on siunaus. Elämässä voi tulla monenlaisia vaikeuksia, mutta jos ihminen on sitoutunut Kristukseen hän tulee huomaamaan, vaikeuksien jälkeen olevansa lähempänä Kristusta kuin aiemmin.

Se on varmaa, että Isämme haluaa, että meillä on hyvä. Hän haluaa meille parasta mitä voi olla. Hän näkee, Hän tietää, Hän ymmärtää mikä on meidän parhaamme. Ja voimme olla varmoja että kaikki se mitä Kristus haluaa tehtävän tulee tehdyksi, sen voimme lukea raamatusta. Olemme saaneet uskon lahjan, ja siitä kiitollisina, kiitämme ja annamme itsemme Kristuksen käyttöön, sanomalla Jesajan sanoin: ”Tässä olen, lähetä minut”.

Siunauksin
Pekka Vauromaa

Liisa, Pekka ja Jouni koulukodissa

Esirukouspyyntö työmme puolesta

Rukousaiheita

- Työmme jatkuminen Venäjällä ja kotimaassa
- Hilja Mutkarin pojan työasiat
- Oleg Sipkovin tuleva sydänleikkaus
- Nummelassa tapaturmaisesti kuolleen Aleksander Zadoroshnin perhe Ukrainassa
- Laatokansaaren kuntoutuskeskus
- Miestenkoti

Lapsia vammaisten lasten koulusta

Voit tukea työtämme taloudellisesti

Vankilatyö 529806-20011718 Vihdin ryhmä

Vankilatyö 529700-20092657 Espoon-Kouvolan ryhmä

Katulapsityö 529806-20012690

Vapaaehtoinen **jäsenmaksu** 10 e/vuosi 529700-20093267
(maksuun merkintä Jäsenmaksu)

Etelä-Suomen lääninhallitus on myöntänyt 24.6.2009 rahankeräysluvan OKH388A Pisara ry:lle koko Suomen alueelle lukuunottamatta Ahvenanmaata ajalle 1.7.2009 - 30.6.2010. Keräyksen tuotto käytetään sääntöjen mukaiseen avustustyöhön Venäjällä vuosina 2009 - 11 .

Pisara ry
Eeva Halme, 050-3522792
Nissointie 12 C 14, 03100 Nummela

www.pisarayhdistys.fi